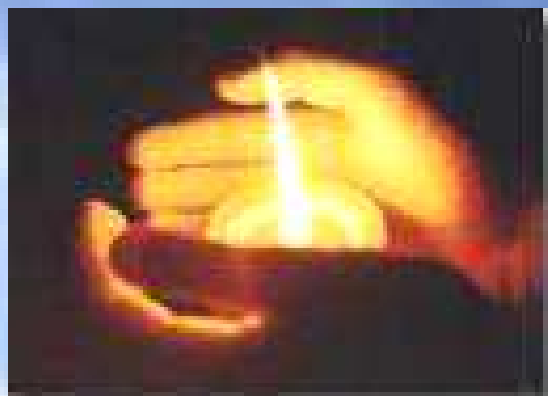

NEŽ SE BETLÉMSKÉ SVĚTLO NAPLNO ROZZÁŘÍ ANEB ŠTĚDRÝ DEN KNĚZE

Na Štědrý den ráno se ještě na moment ponořím do posledních chvil doby adventní, zazpívám si nějaký "rorátní" hymnus při modlitbě breviáře. V kostele asi bude někdo zdobit stromek, stavět figurky do Betléma, na chvíli tam zajdu. A pak asi zasednu k přípravě vánočních promluv – to bude na pár hodin. Musím s pomocí Boží "udělat" tři různé: na večer, kdy přijdou mnohé rodiny s dětmi, na půlnoc, pro mimořádné návštěvníky, kteří také chtějí pohlázení vánočním "posvátne" a na ráno - jak vystihnout, kdo to přijde? Snad: věrní, tiší, pastýři? S písemnou přípravou začnu na Štědrý den dopoledne a na ty všechny, kterým budu "kázat", myslím, co potřebují slyšet. A čas utíká, až se začne šestit. Mezitím skauti nebo někdo z farnosti přinese Betlémské světlo - to je milá návštěva. Snad si i se mnou dá kafe, zaneseme jednu lampičku do kostela a druhou, záložní, opatruji na faře na stole (a to nejméně ještě jednu noc a den). Mám to rád. Ten plamínek se hezky leskne v očích těch, kdo si jej od oltáře odnášejí, ať do rodin či do své osamělosti. A když se stmívá, vyniká tohle světélko víc a víc. Malý plamínek uprostřed tmy... A tolik potěší. Po celém dni příprav, kdy nemám ani moc čas zabývat se svým prožíváním, po večerní mši sv., jezdím na večeri ke svým přátelům. Adoptovali synka, teď chodí do první třídy, před pěti lety jsem ho pokřtil.

A adoptovali i mě. To je docela vánoční, že?

Tento článku jsem napsal pro časopis Naše rodina. Ale moje rodina jste vlastně více Vy, čtenáři Lastury a petrovicko-hornoměřcholupští farníci, tak se o své vánoční prožívání chci podělit zvláště s Vámi. A nejen písemně. Těším se na viděnou a přeji požehnané prožití oslav Kristova Vtělení.

Váš o. František

ZAPLAŤPÁNBU... (PODRUHÉ)

...nebo lépe: Bohu díky za to všechno, co nás letos potkalo. A není toho jistě málo, zač můžeme a máme děkovat. Přesvědčili jsme se o tom na tzv. „Svatomartinské farní huse“ 11. listopadu „U Čouků“, kdy jsme hodnotili uplynulý církevní rok v naší farnosti, a nevyhne se tomu nejspíš ani nikdo z nás při svém soukromém ohlžení za končícím rokem občanským.

Ten titulek jsem však nechal v této podobě zcela záměrně, protože při tom farním bilancování přeci jen trochu zřetelněji vyšlo najevo, že veškerý ten farní děj stojí především na tom, že tady je řada dobrovolníků pracujících právě pouze za onu pověstnou „vatikánskou měnu“, za to „zaplaťpánbu“ (a někdy bohužel ani za to ne). Bez nich by přitom nebyla ani žádná výuka dětí, uklizený kostel, žádné květiny, ani žádná hudba atd. A všechno stojí nějaký ten čas, nějaké to přemáhání a leckdy je příslušná činnost i dotovaná vlastními prostředky. Leckdo namítne, že to přece tak nějak patří k fazóně „správneho křesťana“, ale přesto neberme to jako samozřejmost.

Ještě mnohem horší je, když tento náhled přenášíme i do našich takříkajíc občansky obchodních vztahů. Když nám např. kape kohoutek v kuchyni a bratr křesťan je shodou okolností instalátérem, tak tiše předpokládáme, že nejen nám neodmítne pomoc, ale že i cena za ní bude protekcčně režijská. A protože to bratr živnostník často také tak nějak podvědomě cítí, považuje za troufalé a neúnosné sám se nějak svých práv domáhat. A pak mu zbývají v podstatě jenom dvě cesty: buď se zcela nekřesťansky zahojit na nějakém „bezvěrci“ nebo se tiše smířit s pomalým leč jistým bankrotem. A tak jsme vlastně všichni navzájem permanentně rukojmími svých pokřivených představ o křesťanské solidaritě.

Foto: V. Jareš

Přijímejme tedy s vděčností všechny tyto prokazované služby, ale nepředpokládejme automaticky, že je křesťanskou povinností našeho bližního dělat všechno gratis. I zde platí že: „hoden je dělník své mzdy“ A vzpomeňme na všechny ty služebníky aspoň při tom svém novoročním rozjímání.

STARDANCE U ČOUKŮ

Jedním z typických příkladů výše napsaného jsou i právě probíhající farní taneční. Tento smělý a lákavý projekt dlouho visel ve vzduchu, vzbuzoval nadšení, ale málokdo věřil, že by se mohl někdy uskutečnit. Přesto díky odhodlání a obětavosti pana Petráška a paní

Plecákové se tak stalo. A zase to dělají zcela zadarmo – účastníci se skládají pouze na pronájem sálu. Přitom to opět obnáší spoustu stráveného času a energie na přípravu, výběr hudby a organizační zajištění (o vlastních hodinách nemluvě). A také nemalou dávku osobní statečnosti a psychické odolnosti, se kterou musí čelit poznání, že přes vysokou úroveň poskytnuté výuky se jejich úsilí u řady z nás často mívá účinkem a my dále nepříliš kultivovaně klopytáme sálem.

V souvislosti s tanečními bych zde rád ocenil i vstřícný přístup rodiny Čoukovy, bez něhož by se tato akce jen těžko mohla uskutečnit. Jistě se dá namítnout, že zrovna toto není ke spáse nezbytně nutné, ale jako prostředek k vytváření a utužení společenství to určitě není marné a navíc to v celé řadě případů přináší novou dimenzi a intenzivní impuls do kolikrát už rutinního manželského života. Takže „zaplat’pánbu“ za ty pěkné a užitečné večery U Čouků.

A „zaplat’pánbu“, že jste dočetli až sem.

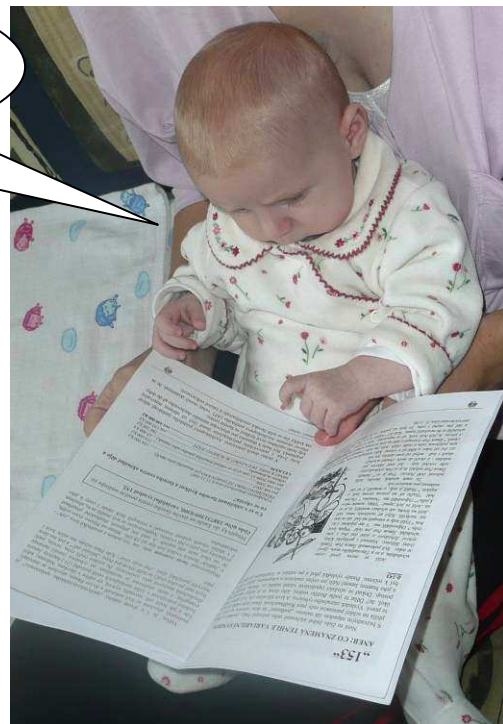
Mirek N.

Milá redakce,
vaše Lastura mě opravdu zaujala,
zvláště ty investiční rozpočty...

Tak tento pozdrav od tříměsíční Aničky Malíkové (která je vlastně dalším úspěchem uplynulého roku) nás opravdu potěšil.

Je příjemné vědět, že Lastura má tak široký generační záběr...☺

Moc děkujeme a přejeme celé rodině Malíkové spoustu nezapomenutelných vánočních zážitků s jejich opravdu živým Betlémem.

PODĚKOVÁNÍ ZA POMOC PRO BANGLADÉŠ

Všem dětským výtvarníkům i všem ostatním dárcům velký dík za obětavost a velkorysost ve prospěch obyvatel Bangladéše postižených povodněmi. V naší farnosti se na tento účel vybralo 5408,- Kč. Částka bude zaslána na příslušné konto České katolické charity.

o.František

Foto: www.concern.net

TŘÍKRÁLOVÉ KOLEDOVÁNÍ

Rok se s rokem sešel a my opět hledáme malé koledníky pro tříkrálovou sbírku. Děti mohou chodit ve skupinkách, nejlépe po třech, ale ani jiným počtům se meze nekladou ☺ .

Zároveň hledáme dospěláky (18 až 100let), kteří by mohli děti doprovázet a být zodpovědní za kasičky.

Vybrané peníze se pak zčásti vrátí farnosti na pomoc potřebným a část zůstane ke stejným účelům Arcidiecézní charitě.

Pojďme tedy udělat něco pro druhé...

V případě zájmu či ochotě pomoci se obraťte na paní Evu Šilerovou (osobně nebo na tel: 728 582 440).

Eva Šilerová

MIKULÁŠSKÁ 2007

Byl listopad a nás opět po roce čekala příjemná povinnost. Připravit pro petrovickou farnost Mikulášskou. Krátké představení ze života svatého Mikuláše a samozřejmě nezbytnou nadílku.

Protože se pořádání této akce z naší strany stalo již tradicí a letos na něj došlo potřetí, začaly nám pomalu docházet náměty. Jelikož se nechceme opakovat, musíme pokaždé najít další příběh a ten pak zdramatizovat. Letos došlo na legendu o tom, jak Mikuláš zachránil tři dcery chudého obchodníka před prodejem do otroctví. Příběh je ve své původní podobě na divadelní představení poněkud obtížný, a tak jsme si jej museli mírně upravit. Zlatá jablka jsme nahradili měšci s penězi a přidali jsme úplně novou postavu zákeřného věřitele, který obchodníkovi záměrně škodí.

Základní dějovou linii bychom tedy měli. Společným mozkovým trustem jsme pak dali dohromady i dialogy, rozdělili si

role a následovala čtená zkouška. Zbývalo, aby se každý naučil svůj text.

5. prosince v 5 hodin jsme se sešli před kostelem, abychom si mohli celou scénku vyzkoušet v reálném prostředí. Do poslední chvíle jsme měli obavy,

jestli to vyjde. Nejtěžší roli měl tentokrát ovšem Mikuláš. Musel házet měšce z kůru přes celý kostel ke stolu věřitele a to tak, aby nikoho a nic nezasáhl.

Zkoušku máme za sebou, odcházíme se převléknout na faru a poté se vracíme do kostela. Všichni se připravují na svá místa. Mše začíná. A v jejím průběhu přicházíme na řadu i my. Nastupuje vypravěč a obchodník. O chvíli později se na scéně objevuje zlý věřitel, a když je obchodníkovi nejhůř, nečekaně v pozadí a z patřičné výšky zasahuje do děje Mikuláš. Měšce dopadají na své místo, čokoládové peníze se sice trochu drolí, ale jinak se zdá být vše v pořádku.

Přichází finále, na scénu vstupuje strážník. Odvádí podlého věřitele, obchodník je zachráněn. Peníze rozdává chudým, děkuje - a je hotovo.

Další epizoda ze života svatého Mikuláše byla odhalena. Na tu příští si budeme muset rok počkat.

Ale. Ještě nastává to nejdůležitější - nadílka. Po mši se všichni sešli na faře. To už měl Mikuláš při sobě své věrné společníky - čerta a anděla. Všichni byli zvědaví, jestli byly děti celý rok hodné. A rádi si také poslechli nějakou tu básničku nebo písničku. Za to všechno pak byly děti náležitě odměněny.

Tak se nám to zase povedlo. Doufáme, že stejný pocit jste měli i Vy, a že se Vám Mikulášská líbila. Fotografie z ní a další informace o našem oddíle můžete nalézt na www.krhuti.cz. A my se už teď těšíme, že se s Vámi setkáme zase za rok 5. prosince – nebo i dřív.

za 76. oddíl Junáka v Praze - KRHÚTI
Čonkin

Čtyři natěšené kluci

Pro rodiče dětí, které se se sv. Mikulášem 5.12.2007 v kostele a na faře setkaly, je v sakristii zdarma k dispozici několik DVD s fotografiemi a videozáznamem scénky.

OBLÁČKA JENDY ROŠKOTY

Byla jsem požádána, abych se podělila o své dojmy z cesty do Brna, kde jsme se v sobotu 8.prosince na svátek Neposkvrněného početí P. Marie ještě s několika farníky zúčastnili obřadu uvedení do řeholního života Jana Roškoty.

Po příjezdu ke klášteru Milosrdných bratří sv. Jana z Boha nás přivítal usměvavý a pohublý Jenda. Po vstupu dovnitř jsme se mohli přesvědčit, jak se tato stavba proměňuje, aby po letech devastace mohla opět sloužit církevním účelům. Mnoho ještě zbývá opravit a přestavět, to ale pochopitelně závisí na přílivu finančních prostředků a především na Božích záměrech.

Zmíněný obřad začal o půl desáté v kostele sv. Leopolda a skládal se z několika částí:

- bohoslužba Slova (za skvělého hudebního doprovodu Zuzany a Moniky Riedlbauchových)
- předvedení kandidáta Jana
- přijetí řeholního šatu
- přijetí řeholního jména – Jan Maria Vianey
- předání novice jeho magistrovi
- pozdravení přítomných s novicem

Foto: L.Jiřík

Po obřadu následovala mše svatá, při které slavili dva bratři šedesáté výročí řeholních slibů a P. provinciál děkoval za 40 let života.

Po mši bylo připraveno pohoštění, kde jsme byli nasyceni nejen chlebem a rybami ☺.

Ještě bych se chtěla vrátit k homilii, ve které zazněla úvaha o tom, zda se člověk stane dobrým, když bude mít dostatek peněz, jídla, dobré hygienické podmínky, všemožné technické prostředky či dostatek informací. Jako protiklad byla dána Panna Maria, na které Bůh ukázal, že dobrým a krásným se člověk stává působením Boží milosti. V této souvislosti jsem začala přemýšlet o Janovi. Dříve jsem měla možnost ho často potkávat a vnímala jsem ho jako člověka, který jde do všeho s plným nasazením. Tato jeho vlastnost se začala projevat již od raného mládí, kdy se rozhodl jít za hlasem svého srdce a klesl si cestu do církve přitahován krásou varhanní hudby a liturgie a za přispění několika kněží. Též při výběru náročného povolání i následně v zaměstnání u záchranné služby a v mezích jako kostelník, ceremoniář a vlídný navštěvovatel nemocných s Nejsvětější Svátostí nevědomky ukazoval svou cílevědomost a vytrvalost. Nikdy jsem ho neviděla rozčileného, netrpělivého ani nespokojeného. Nyní se statečný a odhodlaný připojil k té malé skupince bratří. Připadají mi jako kapky čisté vody v moři. V moři hmotné a

duchovní bídy člověka této doby, který čelí tolika neblahým civilizačním vlivům. Ale díky za to, že jsou. Díky za to, že nepřeslechli to tiché Boží volání. A když se v Petrovicích u sv. Jakuba modlíme za nová kněžská a řeholní povolání, prosme P. Marii, naši nebeskou Prostřednici, aby přivedla do církve hodně takových krásných mladých lidí, jako jsou Jana Bendová a Jan Maria Vianey Roškota.

Shodně se všemi, kteří se zúčastnili této slavnosti, mohu říci, že to bylo pro nás takové milé pohlázení pro duši.

Jitka Michalcová

ŠPANĚLSKÉ VÁNOCE

Začala na nás doléhat vánoční atmosféra a tak jsme se rozhodli, že tento 3. pátek v měsíci budeme rovněž věnovat tomuto tématu. Proto jsme si mezi sebe pozvali patera Juana Bautistu Ignacia Provecha Lópéze, OSA, augustiniánského kněze a rodilého Španěla (*a vedoucího tiskového střediska České biskupské konference – pozn.red.*), který nám povyprávěl o prožívání svátků ve své domovině.

Zajímavé bylo už to, jak jsme se s paterem setkali. Domluvili jsme si sraz na autobusové zastávce. Ale zatímco já mu šel naproti na Morseovu, on vystoupil už na Newtonově a vydal se směrem zpět na Háje. Zapomněl jsem totiž na jednu zastávku, kterou pater musel minout cestou k nám, a tak když jsem mu vysvětloval cestu, řekl jsem mu, že pojede dvě zastávky místo tří. Vše ale dobře dopadlo, a nakonec jsme se sešli.

Velice mne potěšilo, kolik lidí si i během všeho toho vánočního pečení, sklízení a nakupování našlo čas a přišlo. Pater pro začátek srovnal stav církve u nás a ve Španělsku. Ačkoli je Španělsko tradičně katolickou zemí, moc lidí tam prý už vírou nežije, takže ve srovnání s naší republikou jsme na tom asi stejně. Také nám povídal, jak složité je pro cizince naučit se česky. Tuto pasáž okořenil i vtipem: zdalipak víme,

Pablo Rodríguez Cabanillas: Svatá Rodina

jakým jazykem se bude mluvit na věčnosti. Česky, protože trvá věčnost, než se tento jazyk naučí cizinec plynule ovládat.

Pak už jsme se dostali k tématu celého večera. Předvánoční dobu nemají Španělé tak skvěle časově propracovanou, jako máme my - Češi ☺. Vynechávají veškerý předvánoční úklid, cukroví si raději koupí v obchodě, Mikuláš také nechodí. Zároveň ve Španělsku neexistují ranní roráty. Když pater v roce 1995 přijel do Čech, obdivoval, jak místní domorodci dovedou již tak brzy ráno, v tak mrazivém počasí tak krásně zpívat. Další změnou pro něj bylo předávání dárků již 24. prosince. Ve Španělsku je 24. prosinec dnem, kdy jsou lidé ještě během dopoledne v práci. Na odpoledne si většinou berou dovolenou. Není zvykem se postit, ale štědrovečerní večeře začíná až okolo půl desáté. Ten večer se nepředávají dárky (v posledních letech však začala v tomto ohledu na Pyrenejský poloostrov pronikat tradice z většiny zemí, takže se čím dál více objevují výjimky, kde se nějaké ty dárky dávají i v tento den), ale rodina se přesto schází. V tomto zvyku můžeme vidět i rozdíl mezi severem a jihem Španělska. Zatímco na severu se sejde úzký rodinný kruh, na jihu se, pokud je to možné, sejde celé příbuzenstvo. Tento večer spolu Španělé zpívají vánoční písně a slaví narození Ježíše Krista. Vánoční stromky se zde objevily až v průběhu posledních let. K večeři se podává beránek, když jsme se však zeptali, na jaký způsob se připravuje, tak nás pater odkázal na svoji maminku. Jestli budeme chtít poznat i toto tajemství španělských Vánoc, musíme si na příští 3. pátek pozvat paní mámu Provechovou ☺.

Dárky dětem ve Španělsku nenosí Ježíšek, nýbrž Tři králové se svými velbloudy. Hezké je i to, že zatímco v našich obchodních řetězcích se po Dědu Mrázovi stále více roztahuje Santa Claus (toto počínání se mi stejně jako

P. Juan si umí zachovat správný nadhled (foto z webu OSA)

netradiční jeví i značně neekonomické, jelikož náš skromný Ježíšek přilétá sám a nevyžaduje ustájení a krmení veškeré doprovodné zvěře, ať už je to dromedár, či sobí spřežení), ve Španělsku veškeré předávání dárků skutečně obstarávají Tři králové. Ti přicházejí až 6. ledna. 5. ledna večer si děti připraví na parapet boty, do kterých Tři králové během noci přinesou dárky. Podle toho, jak byly děti hodné, dostanou nadílku. Ty zlobivé dostanou uhlí, ty hodnější jakýsi speciální druh uhlí, které je prý hodně sladké a nechá se i požívat a ty opravdu hodné dostanou opravdové dárky. Pater nám v souvislosti s tím vyprávěl příhodu ze svého dětství, jak měla jeho sestra pochybnosti o existenci Tří králů s přesvědčením, že dárky nosí

rodiče. Zamkla tedy večer své rodiče v ložnici. Když se ráno vzbudila, její boty byly plné uhlí.

To jsme ale trošičku předběhli. Před příchodem Tří králů se samozřejmě slaví ještě Silvestr. Tento den připomíná Apríl. Dělalí se různé vtipy a šprýmy. Pak se večer opět schází celá rodina a zůstává spolu až do půlnoci. Těsně před půlnocí dostane každý 12 bobulí vína. 12 sekund předtím, než hodiny odbijí začátek nového roku, je každý připraven a s úderem každé vteřiny musí do úst vložit jednu bobuli (*každá bobule představuje jeden měsíc uplynulého roku – pozn.red.*). Jak lépe vstoupit do dalšího roku, než s plnou pusou ☺. Poté mládež vyrazí na diskotéky a do barů, odkud se vrací až 1.ledna odpoledne.

Tak co, jak by se vám líbilo zažít Vánoce jako Španělů? Myslím si, že ti kteří s námi vyslechli toto zajímavé povídání, můžou s klidným srdce prohlásit, že španělské vánoce pro ně nejsou španělská vesnice.

Jiří Fischer

TURRÓN - TRADIČNÍ ŠPANĚLSKÉ CUKROVÍ

Abyste i vy alespoň na chvíli mohli zakusit, jak chutnají Vánoce Španělům, uvádíme recept na tento tradiční pamlsek i několik slov o jeho bohaté historii.

Z historie Turrónu

Jednou se o Vánocích v roce 1584 nabídli kuchaři Veličenstva Filipa II. na závěr slavnostní hostiny vyslancům z Japonska turrón. Chopili se slova a počali vysvětlovat o co že se vlastně jedná. Jaký však byl jejich údiv, když zjistili, že pro hosty z daleké země, jejich tradiční španělské cukroví není neznámé.

Někteří se dokonce doznali k tomu, že jej jedí každý rok na Vánoce, neboť mistři „turroneros“ z Jijony jezdí se svými výrobky i do dalekého Japonska. Tuto událost líčí ve své kuchařce Vánoční dobroty z roku 1585 vrchní kuchař Filipa II. Francisco Martínez.

O španělském turrónu máme konkrétní zprávy až z 16. století - jedná se o recept ze svazku Manual de Mugerres, který obsahuje zkaramelizovaný med, vaječné bílky a opražené oříšky či mandle.

Kdo se však o to, kde se bude turrón vyrábět zasloužil, dodnes nelze přesně říct. Snad za výrobu turrónu ve městě Jijona, vzdáleném od Alicante jen 25km, mohou Mauři. Ti tuto oblast totiž okupovali až do doby, než je roku 1492 porazili křesťané a oni museli Španělsko opustit na dobro. Dnes se zde shromažďují nejvýznamnější výrobci tohoto pamlsku a proto se Jijona právem pokládá za hlavní město Turrónu.

Recept

je poměrně snadný jak na výrobu, tak i na suroviny.

Budeme potřebovat:

250 g mandlí

250 g jemného cukru krupice

3 žloutky

1/2 bílku

olej

Postup:

Mandle spaříme, oloupeme a vysušíme. Poté je necháme zchladnout a jemně umeleme. Přidáme cukr a také rozšlehané žloutky, vše dobře promícháme.

Mezitím z poloviny bílku ušleháme tuhý sníh, který přidáme k mandlové směsi a opatrně promícháme.

Plech vyložíme alobalovou fólií, potřeme olejem a v síle asi 5 mm na ni rozetřeme mandlovou směs. Poté zakryjeme dalším alobalem, který také předem potřeme olejem.

Zatížíme dřevěnou destičkou se závažím a necháme 3 dny v chladu stát. Turróns se krájí zhruba na 6 cm dlouhé a 5 mm široké proužky.

Teď už nezbyvá než popřát dobrou chuť a těšíme se, že donesete vzorky třeba na setkání při výročí farnosti 12.1.2008

Použitý text z: <http://www.webmagazin.cz/index.php?styp=all&id=7138>

autorka: Lucka Hajduková

FARNÍ BYT A FARNÍ CENTRUM

Je dobře ještě jednou informovat o postupu dalšího řešení těchto problémů. Po úvahách, že by byt pro duchovního naší farnosti kupovala farnost sama s velkým přispěním Arcibiskupství pražského (AP), se rozhodli zodpovědní pracovníci AP, že AP uhradí celou cenu bytu. V rozestavěném multifunkčním (zčásti bytovém) domě v Edisonově ulici – v ideální blízkosti kostela a faře - je již rezervován a z převážné části zaplacen jeden konkrétní byt 2+kk. Ten bude vlastnictvím AP a po potřebnou dobu – až do dořešení bydlení petrovického duchovního – bude naší farnosti k dispozici za podmínek, které budou stanoveny.

Príspevky farníků na řešení tohoto problému tedy nemusí procházet přes byt, ale jsou a budou již na účtu farnosti pod variabilním symbolem "153" shromažďovány k řešení definitivnímu. Podíl farnosti je nezbytný jako podmínka možných grantů a sponzorských darů, které ve spolupráci s pracovníky AP budeme muset – s pomocí Boží a s pomocí dobrých lidí – získávat na další stavební práce týkající se fary. Odborná komise, kterou jmenuje generální vikář AP, rozhodne o dalším postupu. Do jaké míry bourat a do jaké míry přestavovat, jaké další kroky dělat. Jisté je, že k dosažení stavu, ve kterém bude naše fara (farní centrum) – asi zhruba ve stejném tvaru a rozměru jako dnes – poskytovat dostačující podmínky pro bydlení i život farnosti, bude potřeba investice několika milionů Kč. Hlavní ekonom AP velmi ocenil Vámi dosud projevenou velkorysou ochotu k ekonomické solidaritě s potřebami farnosti. Pro AP i potenciální dárce je to dobrý signál, ukazující na její životaschopnost. Od vedení arcidiecéze lze – když vytrváme – čekat velkou podporu a pomoc.

PRF

Pro dlouhé večery – doplňovačky s citátem H.Ch.Andersena

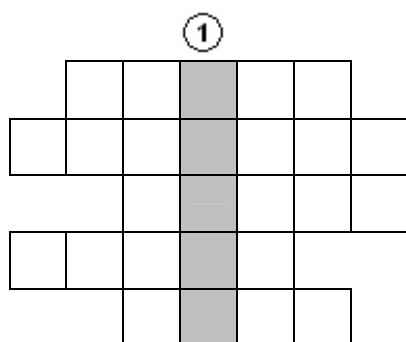
①

②

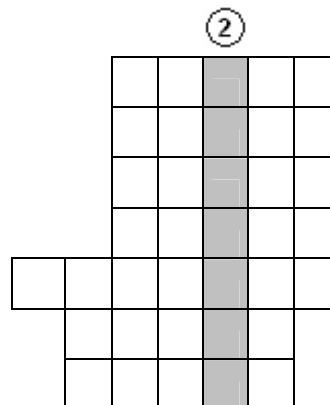
③

④

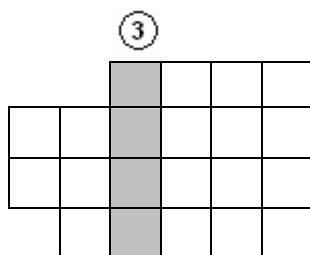
TAJENKA:..... každého je ..... napsaná ....

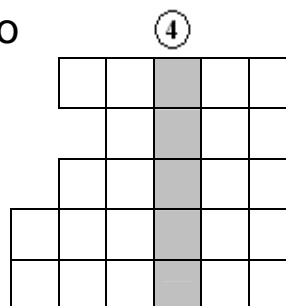
utíkat
tvář
okamžik
dřevina
táta

melodie
úloha
vítězství
nádhra
veselohra
máma
mrak

moravské město
bytost
živobytí
proudící vzduch

obava
končetina
doktor
potěšení
zkouška

Správné řešení v příštím čísle

připravila Marie Plačková ml.

Římskokatolická farnost u sv. Jakuba Staršího
v Praze - Petrovicích
a občanské sdružení "Umění dětem i dospělým"

Vás zvou na

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

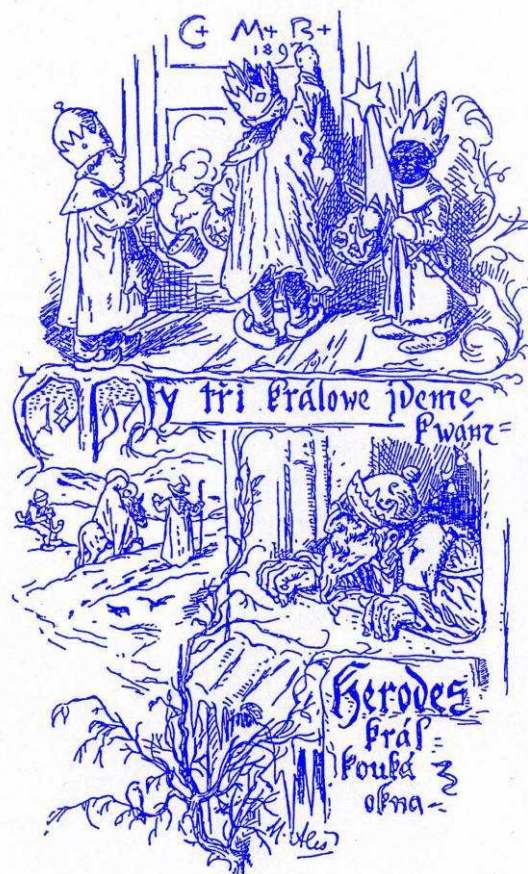
Program : Od ADVENTU do TŘÍ KRÁLŮ
slovem i hudbou

Účinkuje : komorní soubor **ARS ANTIQUITATIS**

Kde : v kostele sv. Jakuba St. v Praze - Petrovicích

Kdy : v neděli 6. ledna 2008 v 18 hodin

Vstupné dobrovolné.

Mikoláš Aleš: My Tři králové

*Pomine jednou tma,
uprostřed noci vzejde ráno
a hvězda radostná.*

V. Renč

*Redakce Lastury Vám přeje,
ať betlémské světlo zažene
všednodenní mračna a naplní vaše
srdce, abyste plni naděje vstoupili
do roku 2008.*

LASTURA, č.15/2007, pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Jakuba Staršího,
Edisonova 17, 109 00 Praha 10 – Petrovice.

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, č.ú. 188731509/0300. Fond na farní centrum: var.symbol 153.

Kontakt na duchovního správce: tel: 222956361, GSM: 776252251, prevrat@volny.cz

Kontakt na redakci: lastura@email.cz . Uzávěrka dalšího čísla: 31.1.2008.

Redakční rada tohoto čísla: P.M.F.Převrtil, M.Nedoma

Poděkování všem přispěvatelům a Mgr. Jiřímu Vonešovi za poskytnutí grafiky sv. Jakuba.

Náklady na výrobu jednoho výtisku: 10,- Kč